

Prostě Holčička

Posadila se na postel. Z kuchyně ještě dozníval hladící hlas, který ji ujišťoval, že pohádka na dobrou noc dnes určitě bude. A pak se rozezněl koncert pro hrnec, pánvičku, nože a vidličky, vůně se usazovaly v maminčiných dlouhých vlasech spletených do copu. Holčička dál seděla na posteli s nohama ledabyle opřenými o dřevěnou podlahu. Ano, byla zvyklá slyšet na holčičku. Maminka jí často říkávala - holčičko moje. To moje hrálo hlavní roli. A tak si jméno postupně odplouvalo někam do dálky a zbyla prostě - Holčička. Zatímco z rádia se vlnily cizí hlasy a chvíli zápasily s maminčíným pobrukováním, chtěla rychle vyskočit a utíkat za ní, aby podávala talíře a chystala příbory a rozpustile objala tatínka, který se vracíval s rukama od hlíny, jak všude, kudy chodil, sázel květiny (a taky stromy, za to na něj byla obzvláště pyšná, protože pak všude všechno vonělo, kvetlo, v listopadu padalo a zářilo barvami). Ty ruce od hlíny často čmouchala a čmouchala, dokázala by je poznat mezi dalšíma rukama jiných tatínků, kdyby bylo potřeba.

Chtěla se rozběhnout, protože klíč zarachotil v zámku a ten zvuk jí zbystřil uši jako kočkám, když se probudí z polospánku a utíkají naměkko a neslyšně přivítat milovaného příchozího. I ona chtěla běžet. Byl to okamžik, kdy poprvé ve svém nedorostlém životě necítila nic. Nohy neuposlechly, tělo si chvíli plulo prostorem jak parník po řece. Ještě zahlédla tmou, jak si sedá za okny, a pak upadla na zem. Neplakala. Jen se tiše divila, kam se poděly nohy a proč někam jdou samy. Ale ony se usmívaly, ležely přitulené k ní jako dva stejné kočičí kožíšky. Chtěla zavolat směrem ke kuchyni, ale pak si to rozmyslela. Maminka by mohla upustit hrnec s horkou vodou, tatínek v rozčilení zakopnout, nebo by se ti dva srazili hlavami... a vůbec. Nechtěla způsobit žádnou večerní kalamitu. Jen tiše

ležela a pozorovala nohy s modřinami i rozbitým kolenem, jak se odevzdaně tisknou k podlaze. Nad čím asi přemýšlejí? Rukama je přitáhla k sobě a poslouchala.

Z kuchyně oba hlasy volaly - kde je ta naše Holčička?

Zatímco její ruce hladily nohy a přemlouvaly je, aby se jejich duše vrátily zpátky. Protože jí samotné bylo jasné, že se na ni možná rozzlobily... a zatímco se nemohly samy jen tak urazit nebo uříznout, jejich duše přece mohly odejít. Jako když babiččina duše letěla otevřenými okny pryč, přestože si babička naprosto klidně a nehybně ležela v posteli. Alespoň tatínek jí to vysvětloval, že to s těmi dušemi tak je, jsou lítací, a když se rozhodnou nebo splaší, zjančí, tak stačí chvilka - a jsou fuč. Takže se začala na chvíli bát, že jejím malým nohám prostě uletěly duše a že si našly nějaké jiné, s kterými to bude snazší dát dohromady a rozchodit.

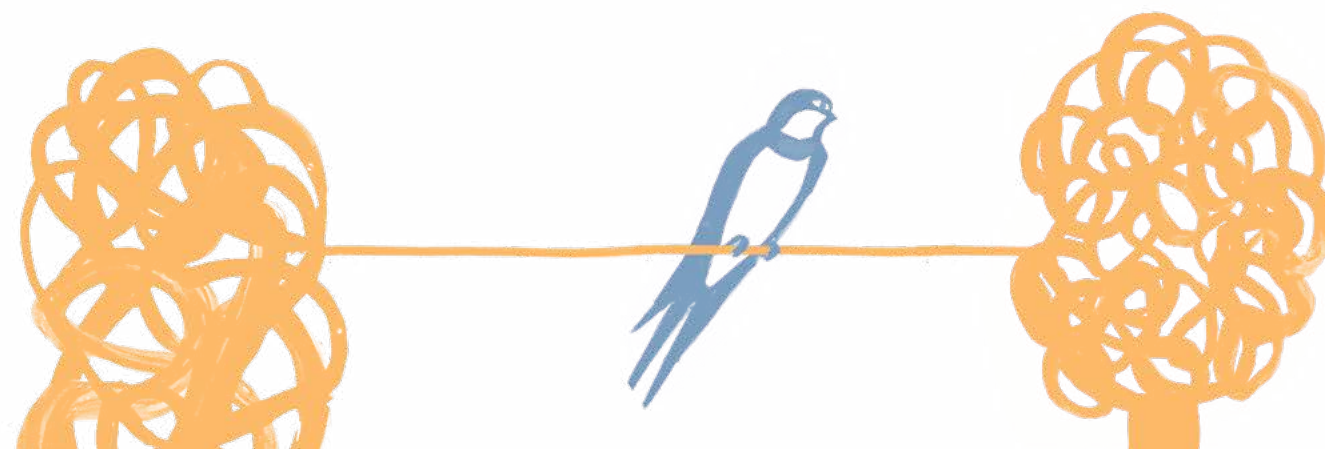
A pak tady byla tatínkova náruč. Maminčin výkřik, kdy srdce div že nevyskočilo ven z těla. Změť hlasů pod okny, které se sháněly po telefonu. Hlavy sousedek nakukovaly táhlou skulinou ve dveřích.

Co budeme dělat? šeptala maminka. A oči jí plakaly, zatímco hlas se snažil zůstat klidný. Tatínkovy ruce od hlíny ji tiskly k sobě, ty maminčiny, spěšně umyté od krájení cibule, hladily její nohy, a pak do nich opatrně štípaly, aby s nimi nakonec začaly bezmocně třepat. A Holčička se usmívala, protože necítila nic.

Velké houkací auto letělo ulicí až k jejich domu s rezavějícím plotem, na který se zavěsily plané růže. Bílá paní se studivou věcí k poslechu pacientů klidně promlouvala s rodiči, zatímco sanitka vyplivla malá nosítka.

Holčičko naše! zaslechla ještě, a pak už ji spolkló tělo velkého brouka, které si dál houkalo ulicí a uhánělo na čtyřech kolech tak rychle, jako kdyby šlo o život a ne o dvě neposlušné nohy.

Oči se snažily zpátky převrátit všechny ubíhající stromy, mraky ve zvířecích podobách, protože hlavu schválně nechala přepadávat přes

okraj nosítek mezi poskakujícími úsměvy od paní andělové, která se jí snažila píchnout žlutou injekci, a společně se natřásaly na hrbolaté cestě. A nebylo to velké město, kam ji vezli, nebylo to vůbec město. Domy postupně odlétaly a sanitka se ztratila v korunách stromů. Holčička se rozzářila v očekávání velkého dobrodružství. Bylo jí sice smutno po mamince a tatínkovi, ale radostí se zatetelila při představě... při jaké představě vlastně? Možná chtěla nové kamarády nebo kousek cizího, neprozkoumaného světa nebo spousty stromů v džungli, hodně slunce a spoustu her, smíchu, nových slov a... a teď si honem rychle nemohla vzpomenout, co všechno by ještě chtěla.

Kouzelný pokoj, kouzelné všechno 22

Sama v paměti chtěla rychle přeskočit fousatého doktora, který nad ní významně i objektivně bručel. Sledovala jeho mrskající se kníry a měla sto chutí ho pořádně zatahat. Potom ji takový krásný skoroprinc posadil na křeslo s velkými koly, ušoupané a uježděné z malých lidských závodů o bolest. Cítila se chvíli jako princezna, rozkazovala, kdy jet pomalu a kdy zrychlit, dlouhá chodba je polykala. Neuměla tak rychle přečíst některé nápisy na dveřích, a tak se jí zdálo, že zahlédla výměňovnu a oprav... už ujížděli dál. Čichala ještě vůni stromů a tetelila se, protože tam venku byl obrovský park pro všechny myslitelné lumpárny a utíkání... a vlastně se nezarazila, protože... protože je tady, aby ji ty nohy začaly znovu poslouchat. To jí řekl ten fousatý pan doktor, který se nad ní dlouho skláněl, až měla pocit, že její nohy brzy zvládnou dokonce i cirkusové kousky, když je zvedal a ohýbal a jééjda... jako by s nimi mával... zatímco ona nevěděla, že nějaké nohy vůbec má.

Však my jim domluvíme, řekl nakonec.

Holčička přemýšlela, jak se to dělá, jestli se nohy posadí na židli a někdo s nimi povede vážnou, převelice učenou rozpravu. Nebo nad nimi budou poskakovat maminka s tatínkem s prsty hrozícími nějakým mírným trestem? Nebo přijede babička Anička s obrovskými taškami plnými sádla, masa a dalších vykrmovacích dobrot a bude lamentovat nad tím, jak jetanašeho lkaalehubená - a trošku se s maminkou pohádá, aby se přece-onilípstaralakyžuzjímá. Nohy se leknou, vykrmí se a bude po starostech. Protože basamasfousamatakhlebytonešlo. To říká druhá babička, Františka, když se něco nedaří, nebo když jí kočka Míca leze zvědavě do hrnce.

A smála se, když velká kola drncala chodbou, její princ přidával do kroku (i on se chechtal na celá dvě kola), a pak prudce zabrzdil u pokoje

